

XXXIè Concurs
literari

XXVè Concurs de
punts de llibre

SANT JORDI
2026

XXXI CONCURS LITERARI SANT JORDI 2026

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial). Conte il·lustrat2
La mosca crua i el sr. İux, Iü Casanovas Rissech

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Conte il·lustrat4
Bruixes contra bruixots, Isatu Ceesay

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Conte5
Dinosaure, Mohamed-Said Nati Boughaidan

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Narració6
L'àvia, Laia Martínez Leroux

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Poesia9
Patinadora, Arlet León Recasens

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO)10
El triangle del crim, Ivet Martínez Leroux

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO)14
El final d'una innocència, Emma Sánchez Comas

1r premi de la categoria
Juvenil C (nascuts els anys 2008-2009)17
Rosa blanca i negra, Alba Palau López

CATEGORIA ADULT

1r premi de la categoria Adult.....21
Fúria, Evelyn Megias Carrasco

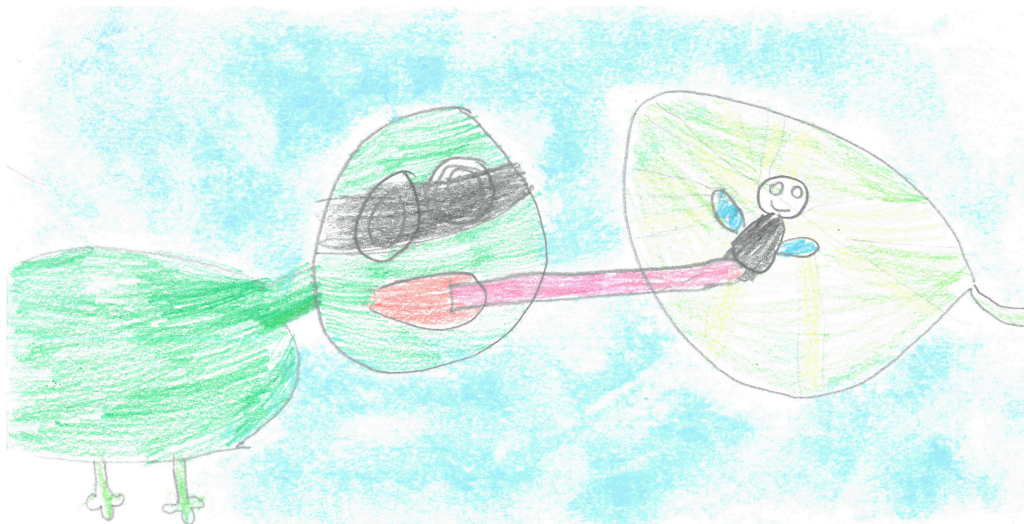
XXV CONCURS DE PUNTS DE LLIBRE 2026.....31

El jurat de la categoria INFANTIL ha estat format per Irene Miquel, Teresa Rosa, Teresa Bagué, Jordi Pinsach i Olga Pascual

1r premi de la categoria INFANTIL A
 Conte il·lustrat: **La mosca crua i el Sr. ïux**
 Autor: Iü Casanovas Rissech

Hi havia una vegada, en una selva que es deia Fulles Camuflades, hi havia el Sr ïux, un camaleó. A la selva el Sr ïux es volia cruspir una mosca crua. Ella volia sobreviure, però no podia escapar.

De cop, la mosca crua va tenir una idea. Li va fer tancar els ulls al Sr. ïux perquè així pogués saborejar millor. Mentre que es tapava els ulls, la mosca crua li va agafar la llengua i la va posar a sobre d'una fulla.

Quan el Sr Ìux va acabar de comptar fins a tres, va començar a tallar la seva llengua. Va cridar tan fort que va provocar un incendi a tota la selva i el Sr Ìux va haver d'anar al metge.

Al final, la mosca crua li va demanar disculpes perquè també volia continuar vivint. Catacric, catacrac, conte acabat.

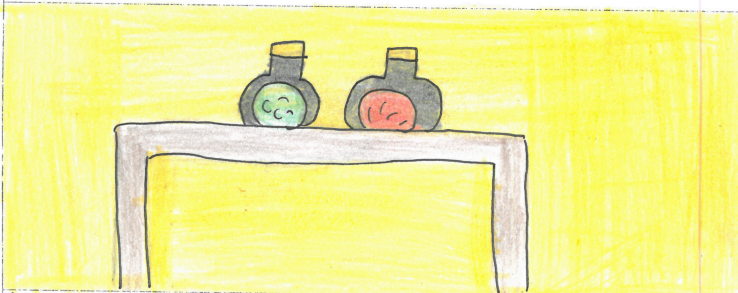
1r premi de la categoria INFANTIL B
 Conte il·lustrat: **Bruixes contra bruixots**
 Autora: Isatu Ceesay

BRUIXES CONTRA BRUIXOTS

Hi havia una vegada dos bruixots, en Tom i en Tomas. Passejaven pel bosc i de sobte van veure una casa subterrània.

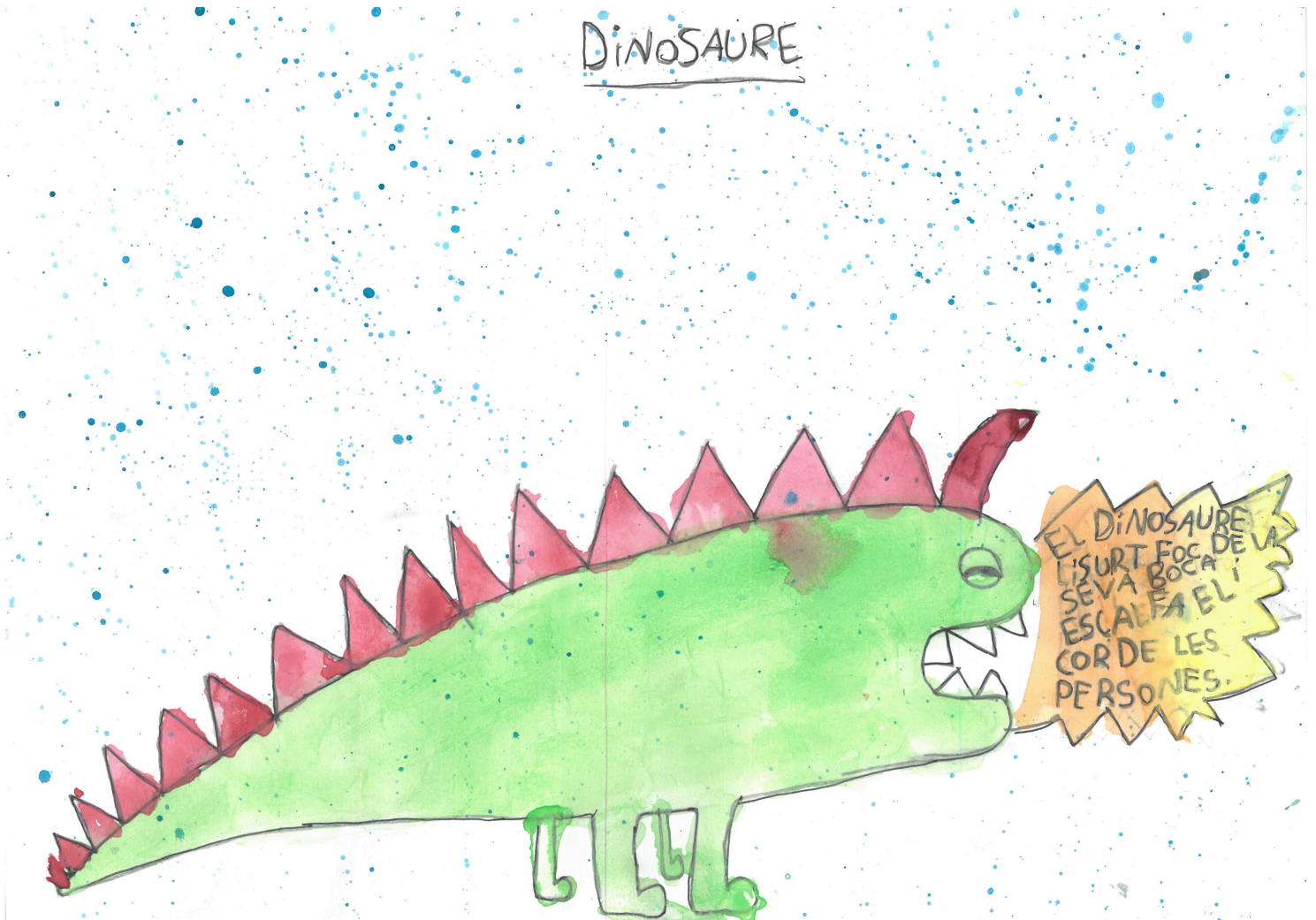
De sobte, la Mila i la Elsa van veure en Tom i en Tomas que s'havien colat per la finestra de l'habitació.

La Mila i l'Elsa, les bruixes, van entrar a casa sigilosament i van fer una poció màgica de pets perquè sortin contents de l'habitació.

—Oloka malament, sortim Tom! Em pregunto qui ha sigut. Nosaltres, Mila i Elsa! No torneu mai més!

1r premi de la categoria INFANTIL B
Poesia: **Dinosaure**
Autor: Mohamed-Said Nati Boughaidan

1r premi de la categoria INFANTIL C
Narració: *L'àvia*
Autora: Laia Martínez Leroux

L'ÀVIA

Ja no estava, ja no hi era, havia desaparegut.

Mirava amb fàstic i ràbia aquella caixa de fusta rectangular, que s'anava enfonsant cap a dins, dins, amb la terra, els cucs, les arrels.

Anava caient el cor a trossos, notava com les llàgrimes em regalimaven per la jaqueta de cuir.

L'àvia m'agafava de la mà, estava sola, vídua, destrossada.
Li tremolaven les mans, no la podia veure així.

Anaven passant els minuts...
Però ja feia estona que s'havia acabat, l'avi estava allà sota, enterrat.

No em volia moure, no el volia deixar sol, volia que tornés, amb mi, amb la família.

De cop, vaig sentir la veu de la mare que em deia:
-Hem de marxar.

No tenia més remei, així que vaig pujar a la furgoneta vermella. No em podia resistir a aquell plor que em sortia de dins.

Quedava una plaça del cotxe per emplenar, ell faltava i no parava de pensar en tots aquells moments en què rèiem, llegíem el diari, m'explicava acudits...

Vam arribar a casa.
Mentre dinàvem ningú parlava, tot estava en silenci. No era com abans.

L'endemà, l'àvia estava asseguda al seu balancí de la tarda, estava una mica millor, però encara no tenia gaires forces per a superar aquella situació.

Vaig estar rumiant una estona i per fi ja sabia què fer per animar-la.

- Àvia, em llegeixes un conte?- vaig dir acostant-me lentament.
- Ho sento fill meu, un altre dia ja te'l llegiré.
Es moria de ganes, a ella li encantava llegir-me contes.

- Si us plau, àvia!, i vaig suplicar.
- D'acord..., te n'explicaré un d'inventat!
- Em podries explicar la teva història de quan eres petita fins ara? Li vaig dir tot il·lusionat.

-Quan era petita...-Va començar.

-Vivia al camp amb els meus pares i germans, no teníem molts de diners però prou per viure.

Quan tenia deu anys, el meu germà gran se'n va anar a la guerra, i per mala sort no va tornar...

Al cap de dotze anys vaig anar a viure a Londres. Volia estudiar medicina, i ajudar a les persones malaltes i ferides.

Una tarda de març, estava asseguda en un banc de fusta de color vermell.

Encara me'n recordo de l'olor de pedra mullada i molsa humida que sortia de la font immensa que hi havia davant de mi, en aquella placeta medieval (em va dir l'àvia mentre li brillaven els ulls de records i emoció.

-I què va passar?- li vaig dir impacient.

-De cop, vaig sentir uns passos que s'acostaven lentament a mi. Tenia por, però era valenta, així que em vaig girar!

Quan ja m'havia voltejat, em vaig quedar parada, em van començar a venir pessigolles a la panxa i el cor anava a mil per hora, era una sensació estranya però bonica.

Era el noi més guapo que havia vist en tota la meva vida!

Estava completament enamorada d'ell.

A l'àvia li van començar a sortir llàgrimes pels ulls.

-I com es deia?, li vaig preguntar.

-Agustí...

L'àvia va començar a plorar d'una manera tan trista que no vaig poder aguantar aquella situació i li vaig fer una abraçada plena d'amor i carinyo.

Agustí era l'avi.

-Vols que seguim un altre dia àvia?-li vaig preguntar amb tacte.

-No tranquil, ja puc seguir!

Espero que estigui bé de veritat, vaig pensar.

-L'avi...-va començar.

L'avi i jo ens vam fer molt amics, però el que no sabíem és que ens agradàvem mútuament.

-Que maco!, vaig interrompre mentre somreia.
L'àvia també va somriure, i va seguir.

Un dia ell i jo, vam anar al cinema a mirar una pel·lícula d'amor!
Mentre jo m'inflava a crispetes pels nervis, ell anava acostant la seva mà a la meva.
A la sortida, em va dir quant m'estimava i em valorava i jo vermella com un tomàquet li vaig respondre...

-T'estimo! I li vaig fer una abraçada.

-I què va passar?, li vaig preguntar.

Al cap d'uns mesos vam passar de ser amics enamorats a ser parella!
Després em vaig casar i vaig tenir una filla preciosa que és la teva mare.
I vam venir a viure aquí a Barcelona!

Vaig somriure.

Van passar els anys i em vaig fer gran, i tu vas néixer i em vas fer més feliç que mai!

-T'estimo àvia, vaig cridar mentre li feia una abraçada.

En aquell moment, l'àvia estava feliç i jo també.

.....

Al cap d'uns mesos, l'àvia i jo, estàvem mirant records vídeos i fotografies . A vegades reïem o ploràvem, ens enfadàvem.

De cop, ens apareix una reproducció de l'avi, al principi no sabíem què fer, els dos ens vam mirar mútuament, vam somriure i el vam reproduir.

-Hola, soc jo!- deia la veu de l'avi.

-Ja sé que de qui uns anys ja no estaré amb vosaltres, per això he fet aquest vídeo perquè us vull explicar una cosa.

A l'àvia li van començar a gotejar els ulls.

-Us estimo tant! I us trobo molt a faltar, vull que sapigueu que encara que ara no estigui aquí, sempre em tindreu al vostre cor i vosaltres al meu, i que no m'oblideu mai, no us preocupeu per mi que ja estic bé.

-Jo vaig dubtar una mica, però ja sé que ho deia perquè no ens preocupessim.

Els dos ens vam abraçar tan i tan fort que semblàvem dos tomàquets a punt d'explotar, però estàvem bé!

I ara ja estem bé, recordant a l'avi i tenint-lo al seu cor.

1r premi de la categoria INFANTIL C

Narració: **Patinadora**

Autora: Arlet León Recasens

PATINADORA

La patinadora tot lliscant
fa tombarelles rodant.
Escollant la cançó
sent una gran emoció
La malla li brilla
i li vola la faldilla.
El públic ben content
li fa un aplaudiment.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Elma Presas, Mireia Malagón, Montse Rissech i Marta Ventura

1r premi de la categoria JUVENIL A

Narració: ***El triangle del crim***

Autora: Ivet Martínez Leroux

-Sent realistes a quasi tots els instituts, malauradament, hi ha assetjament. Però allò era increïble, un cadàver en un centre educatiu? Què està passant a l'institut dels Tres Pins?

Estava paralizada, una suor freda m'inundava el cos i una llàgrima salada em rodolava per la galta. Vaig entrar al despatx fosc de la directora.

-Lia, aquest és el detectiu Garcia- va dir la directora Mercè.

Estava assegut davant meu. Era un home rodanxó, amb una barba blanca i unes ulleres de cul de got. Tenia un aspecte cansat i es podia veure a simple vista que no tenia gaire traça amb aquella feina.

-Ens agradaria saber tot el que has fet i vist quan has entrat al lloc dels fets -va afegir el detectiu agafant una petita llibreta per fer apunts. La directora em va mirar amb cara preocupant.

-Miri, senyor Garcia -vaig dir amb la veu tallada. Se'm va fer un nus a la gola. -A l'hora del pati he anat al lavabo, i allà, desplomada a terra m'he trobat la Carlota, la meva estimada professora d'anglès! - vaig exclamar- El bany feia molt mala olor, com de podrit. Un grup de mosques brunzia sobre la dona. M'hi he apropat, i just en aquell moment, he vist que tenia una taca immensa de sang al pit. Ràpidament, he anat a avisar el professor de guàrdia. -No ho podia aguantar més i he esclatat a plorar. -Era la meva professora preferida, això ha sigut un trauma!

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Elma Presas, Mireia Malagón, Montse Rissech i Marta Ventura

-Lia, tranquil·litza't, tots hem patit aquesta pèrdua –va dir la Mercè posant-me la mà afectuosament sobre l'espatlla. Em vaig relaxar però encara sanglotava. Mentrestant, el detectiu xerrava amb un walkie-talkie.

El detectiu es va posar a murmurar alguna cosa amb la directora, que vagament vaig poder escoltar.

-Senyora, el meu equip d'investigació m'ha informat que, prop del cadàver, han trobat diversos materials, com un pot de sulfumant i unes tisores de podar. –La directora va fer un bot a la cadira, semblava que en sabia alguna cosa.

-Mercè, té alguna idea d'on poden haver sortit aquests objectes? –va preguntar el detectiu que semblava el més desconcertat de tots.

- Senyor Garcia, en aquest centre, les persones de la neteja estan autoritzades a utilitzar aquests productes. Ara que hi penso, fa dies que veig certa tensió entra la Carmina, una netejadora, i la Carlota. Mirades, comentaris... un mal ambient. –Semblava que la directora començava a lligar caps, vaig pensar. Cosa que el detectiu no feia.

-Jo he vist moltes vegades en Joan, el conserge, podant els arbres del pati amb unes tisores molt grans –vaig dir sense pensar.

-La Lia té raó- va dir la Mercè. No semblava que li importés que jo estigués present en aquella conversa tan confidencial- També és cert que en Joan i la Carlota van ser parella durant un temps –va informar.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Elma Presas, Mireia Malagón, Montse Rissech i Marta Ventura

-Ja ho tinc! -va dir amb nerviosisme el detectiu. Segurament ha sigut un "crim passional". En Joan encara no ha pogut oblidar la seva història d'amor amb la Carlota, i això fa que se'n senti culpable. Per altra banda, la Carmina deu estar molt gelosa.

-Això els ha portat a cometre aquest assassinat tan premeditat. No se'n parli més. Ara mateix aviso el meu equip i la policia, així tancaran aquests dos psicòpates a la presó. - El detectiu va dir aquelles paraules gairebé sense respirar i va donar aquell crim per tancat. Es notava que ell només volia marxar cap a casa.

La directora va agrair al detectiu la feina feta i va començar a preparar documents per a la policia. Just en aquell moment va sonar el timbre de fi de les classes. Sense rumiar-ho dues vegades vaig tocar el dos sense acomiadar-me. Quan vaig ser fora de l'institut un somriure amarg i fosc se'm va dibuixar als llavis. -Els triangles amorosos són molt perillosos- vaig pensar. Tot allò ha sigut prou creïble, oi? Era d'esperar que l'estúpida de la directora, la Mercè, i l'imbècil del detectiu no sospitessin res en cap moment, no els passaria mai pel cap que una nena de tretze anys pogués arribar a matar per aconseguir el que vol. Les classes de teatre havien donat els seus fruits.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Elma Presas, Mireia Malagón, Montse Rissech i Marta Ventura

La “magnífica” professora d’anglès amb mi es portava fatal, directament em tenia mania. A sobre era una bruixa i m’ho suspenia tot. Per acabar-ho d’adobar un dia que tornava a casa i passava pel bar de la plaça, vaig enxampar el meu pare i la Carlota petonejant-se en una taula. No m’ho podia creure, el meu pare era un traïdor, no va poder esperar ni dos anys després de la mort de la mare per buscar-se una nova parelleta, va ser com sentir una puntada de peu. Ho sé, ell estava trist i sol, però jo volia que només estigués per mi, no podíem ser tres. Jo també em sentia molt malament. Sabia que tot allò que havia fet era molt egoista per part meva, però és el que hi ha, i que ho sapigueu, no penso dubtar a endur-me algú més per endavant si és una pedreta en el meu camí o em fa la vida impossible. Per cert, espero que aquells dos innocents es podreixin a la presó. Estic impacient per conèixer la nova professora d’anglès...

1r premi de la categoria JUVENIL B
Narració: ***El final d'una innocència***
Autora: Emma Sánchez Comas

13 d'agost de 1914

Obro els ulls espantat, he tornat a sentir un soroll d'aquests que venen de fora. M'aixeco i vaig corrent al llit dels meus pares. Quan la mare em veu s'aixeca de pressa i em pregunta si estic bé. Faig que sí amb el cap però torno a sentir el maleït soroll i em poso a plorar. La mare m'abraça fort i em diu a cau d'orella:

-Paul, no t'espantis, només són petards, vine i dorm amb nosaltres.

La segueixo fins al llit, ens estirem, ens tapem amb la manta i la mare m'abraça molt fort. Al cap d'un minut, sento un petard i seguidament noto com la mare comença a plorar. És un plor silenciós però ple de pena. Segurament a la mare també li fan por els petards, però amb mi es fa la forta perquè no em preocupi. Em fa ràbia que la mare es faci la valenta per mi. És normal que li facin por els petards. Sonen molt fort. Al matí, em desperto sol, baixo al menjador i només veig la mare. El pare deu haver anat a treballar. Quan la mare aixeca el cap, es posa a plorar. Aquest cop és un plor sorollós, però amb la mateixa pena. Em sap greu que la mare plori, però em sento bé, perquè per fi em dirà que té la mateixa por dels petards que jo.

M'acosto corrent a abraçar-la, però ella em para, em mira als ulls i em diu:

-Petit, ja saps que el pare és un home molt valent, i com que sap que ens fan por els petards, se n'ha anat a trobar la manera d'apagar-los.

-I quan tornarà? –Li responc.

-Molt aviat petit, molt aviat. –Finalment m'abraça i torna a plorar.

11 de novembre de 1915

Ja fa tres mesos que no veig el pare, i cada matí la mare es lleva aviat i va a treballar a un lloc molt important on crea gasos màgics per aturar els petards que encara sonen. Ara els petards van acompanyats de sirenes que ens indiquen que ens hem d'amagar. La mare sempre diu que quan sonen ens hem d'amagar corrents, que quan tot s'acabi donaran un premi a qui s'hagi estat amagant més ràpid.

17 de desembre de 1915

Ja no em fan por els petards, estic tan acostumat a sentir-los que fins i tot m'entretinc apuntant el temps que passa entre cada un d'ells. He descobert que no triguen el mateix a sonar, i que alguns sonen més a prop i d'altres, més lluny.

Són les deu del matí, la mare és a la feina i jo estic buscant fotos on surti amb el pare. Ja fa temps que va marxar i el trobo molt a faltar. Just en aquest moment algú toca el timbre. A poc a poc i sense fer soroll pujo sobre una cadira per poder mirar pel forat en forma d'ull. El que veig és un home d'esquena que porta la roba que el pare tenia a l'armari. Obro la porta i il·lusionat amb la idea que ha tornat però, quan obro la porta, l'home es gira i revela així la seva cara. Sento com se'm para el cor. Amb la il·lusió que era el meu pare he oblidat les normes que em va passar la mare ja fa un temps, i ara em trobo sol i sense cap protecció davant d'un home del qual l'únic que sé és que porta el mateix vestit verd que guardava el pare.

-Que estàs sol? –Em pregunta.

-Sí.

-I la teva mare?

-Treballant. –No entenc a què venen tantes preguntes, i dins meu creix un desig molt gran de marxar corrents, però veig que en una mà porta un sobre on hi ha el nom de la mare, així que aguanto alertat esperant que digui alguna cosa important.

-D'acord, doncs quan torni dona-li aquest sobre i digues-li que és de part del soldat Schneider. Però sobretot no l'obris fins que arribi la teva mare. –Dit això es gira i se'n va.

Entro a casa, m'assec a la cadira i, sense fer cas al soldat, obro la carta. En el primer que em fixo és en el nom del pare.

Estimada senyora Fischer,

Des d'aquí, l'informo que el seu marit Lenny Fischer ha mort aquesta matinada a causa d'un tret de l'enemic.

El meu sentit condol,

Alexain.

21 de gener de 1961

Ja fa més de quaranta anys que vaig obrir aquella carta i encara m'odio a mi mateix per haver-ho fet.

Recordo quan la mare va arribar a casa i em va trobar estirat a terra plorant com no ho havia fet mai.

Llavors va agafar la carta la va llegir i va caure tal com jo ho havia fet. Però recordo que no es va posar a plorar. Simplement, em va agafar molt fort i es va quedar observant un punt fix, sense parlar, sense moure's, sense fer res. Al cap d'un minut, va començar a plorar.

Aquell dia vaig perdre tota la meva innocència.

1r premi de la categoria JUVENIL C

Narració: **Rosa blanca i negra**

Autora: Alba Palau López

M'aixeco sense ganes del llit. M'encantaria dormir tot el dia, així que m'allunyo per evitar que el son em reclami, de totes maneres, tindrè malsons si somio.

Fa molt fred, més del que hauria de fer un dia d'hivern. Ahir al temps no varen dir res de cap glaçada. Tampoc és que estigui gaire pendent de les notícies, amb el que va passar.

Vaig al lavabo, creuo el passadís sense parar gaire atenció al meu voltant, prego per no trobar-hi cap de les meves companyes de pis. Poso l'estufa, però no és capaç d'escalfar la petita estança. Em netejo la cara, em pentino els cabells i em raspallo les dents.

No menjo, no crec que pugui menjar res durant un temps després del que va passar ahir. Em passo el que em sembla mitja hora triant la roba que m'he de posar, mai m'havia vist en una situació així, ningú no s'ho imagina sent tan jove. No em maquillo, no em sembla apropiat.

Per fi trobo el coratge necessari per posar la clau al pany i obrir la porta. Surto al carrer. El paisatge que m'acull reforça la meva penúria.

Avui és un dia trist: ho sé pels ocells, que no han gosat cantar; per les fulles dels arbres, que no es mouen ni emeten cap soroll; pels carrers buits i foscos, i pel cel gris i apagat. El meu cor també està trist. Si no sentís com bat ràpidament contra el meu pit, pensaria que se m'han glaçat les venes i que soc morta en vida. Camino pels carrers perduda

en els meus pensaments. Repeteixo dins el meu cap l'escena que vaig presenciar ahir: el dinar, la beguda, el carrer, el cotxe, ella, el clàxon del cotxe, el cop, la por, l'ambulància, la policia, l'apartament.

Quan me n'adono, ja estic davant del punt de reunió. Tothom hi és, soc l'última a arribar. Em reben abraçades i paraules buides de moltes persones que no conec. Començo a pensar que ja no aguantaré més el plor. Veig les meves amigues, em dirigeixo cap a elles. Trobo confort i comprensió, totes vam viure el mateix i això ens fa molt més properes del que mai no hem sigut. El dolor, els remordiments i l'autocompassió són emocions que ara compartim. Ningú més ho entén ni ho entendrà mai.

La cerimònia comença, un estrany llegeix algunes coses que són veritat i d'altres que no. Qui és ell per dir tot això? Només nosaltres coneixem tota la veritat. Qui són aquestes persones si només ens importava a nosaltres? Quan la cerimònia acaba ens desplacem, passem per davant de moltes estructures de marbre i granit, moltes d'elles oblidades ja fa molt.

Sota un arbre, sobre un petit turó, hi ha un bloc de pedra tallada, als seus peus descansa una rosa, sola i serena. És bellament trist. A ella li hauria agradat.

Em desperto amb molta energia, tanta com no n'he tingut en anys. Res no em fa mal, però sento una confusió terrible. No recordo què va passar ahir, suposo que és perquè vaig beure molt, ja m'aniran tornant els records.

Surto al passadís, em sento molt lleugera. Tinc ganes de riure i no sé per què, estic feliç. Una de les meves companyes de pis passa davant meu. Té la mirada perduda, la saludo amb la mà però no sembla notar-ho, ja que no em contesta. No m'atreveixo a preguntar què li passa, no sembla estar d'humor. Abans que me n'adoni, ella ha sortit per la porta sense dir adeu. Em preocupa, però, si em necessita, em trucarà, n'estic segura.

Surto poc després, vull passejar tranquil·lament per la ciutat i compartir amb la natura la meva il·lusió.

Avui és un gran dia: ho sé pels animals que se m'acosten sense por, pels carrers tranquils i serens, pel vent suau i agradable i pel sol que es deixa entreveure entre el cel ple de núvols. El meu cor també està feliç.

La tranquil·litat m'envaeix, camino sense rumb fix pels carrers, guiada només per la natura i la intuïció. De cop se m'acudeix una idea, podria anar a visitar la meva mare. No soc a temps de comprar flors, així que s'haurà de conformar amb la meva presència. Entro per les grans portes gòtiques com sempre, però aquesta vegada no ho faig amb pena, sinó amb una pau interior que no puc explicar. Aviat arribo on descansa la meva mare, no és lluny de l'entrada. Em poso de genolls i, com sempre, llegeixo les inscripcions gravades a la pedra, un poema preciós que abans em semblava trist, però avui em dona esperança.

Puc escoltar com s'acosta un grup nombrós de persones, escolto les seves veus cada cop més fortes a mesura que s'apropen. Quan em passen pel costat no em fixo gaire en cap d'elles, mantinc la mirada baixa, no vull que la tristesa a les seves cares espatlli la felicitat que sento. Sé que és egoista, però feia molt que no em sentia així, m'ho mereixo. Quan l'últim grup de persones ha passat, sento unes veus conegudes, aixeco ràpidament la mirada, sorpresa, veig totes les meves amigues. Que estrany, no m'han avisat de cap trobada. Però en lloc de ràbia, sento preocupació. Les seves cares reflecteixen una profunda tristesa. Decideixo seguir-les ja que han passat de llarg i no m'han vist.

Sota un arbre, sobre un petit turó, descansa un bloc de pedra tallada, no l'havia notat mai, des d'aquí no puc veure què hi posa.

Les persones van marxant a mesura que passa el temps, ningú no diu res. Quan les meves amigues són les úniques que queden admirant la llosa començo a acostar-m'hi lentament.

Estan capcotes, reprimint les llàgrimes. De cop, una d'elles cau de genolls i comença a sanglotar. Les altres se li acosten per consolar-la. Jo també hi vaig, però, per un instant, aconseguixo veure millor la làpida. El que hi ha escrit em deixa sense alè.

M'acosto a elles, però no em surten les paraules. M'apropo a la que tinc més a la vora. Intento posar la meva mà damunt la seva espatlla. La meva mà toca aire, la travessa. És veritat, soc morta.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

1r premi de la categoria ADULT
Narració: Fúria
Autora: Evelyn Megias Carrasco

Evelyn Megias és escriptora badalonina i economista per la UB, la seva vocació narrativa neix a la infantesa entre la curiositat pels contes i la poesia heretada de l'avi. Conreadora de la prosa poètica, el conte i la dramaturgia, aquest 2025 ha estat guardonada amb el Premi de narrativa Far de la Torre (*La dansa de les orenetes*), el Joles Sennell de contes infantils (*El drac que tenia por del foc*) i el Premio Comer de La Vanguardia (*Flor de invierno*).

.....

La nit no és un temps, a Llagostera. La nit és una bèstia de pelatge negre i aspre que s'ajoca damunt les teulades de la vila i respira sobre el meu clatell amb un alè que fa pudor de resclosit, de sutge i de por antiga. Diuen que el silenci és pau, però el meu silenci és una arquitectura de vidre esquerdat que amenaça de col·lapsar en qualsevol instant. Sento el cruixit de les bigues de la masia, fusta vella que es queixa sota el pes dels segles, com si fossin els meus propis ossos desencaixant-se en una tortura lenta. I sé, amb una certesa que em vibra a les polpes dels dits, que elles ja han traspassat el llindar.

No venen amb el fressat de la seda ni amb la subtileza de l'aire; entren com una malaltia que es declara en el silenci de les vísceres. El meu cos és una cartografia del seu setge. Sento com Alecto s'enfila per la base de la medulla, freda com una sargantana d'hivern, mentre Tisífone s'asseu al

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

pes del meu estómac, transformant cada glop d'oxigen en una fibra de plom. No hi ha paret prou gruixuda ni oració prou antiga a Llagostera que pugui mantenir aquestes divinitats a l'altre costat de la pell. Són el llegat d'una sang que va bullir massa aviat.

Són tres. Sempre són tres, una trinitat maleïda que no necessita claus per entrar.

L'Atlecto és la primera a materialitzar-se entre les ombres del passadís. Té la veu fina, un fil de seda rànica que s'enrosca al meu coll fins a fregar l'asfíxia. Se m'acosta amb una lentitud calculada i em recita, amb una precisió de rellotger o de botxí, cadascun dels meus fracassos, desgranant-los com les grans d'un rosari de fems. Em parla de la mare, de com el seu esguard es va anar temperant, com una bassa que es podreix, mentre jo esquivava la seva agonia.

Ella no s'atura en el retret abstracte; coneix el nom de cada moble que el foc va devorar. Em parla de la calaixera de roure on la mare guardava les estovalles de fil, aquelles que només vèiem per Nadal i que feien olor d'espígol i de temps confitat. Em recorda el tacte de les parets de la masia abans de la tragèdia: una calç freda que semblava aguantar el pes de totes les generacions que ens havien precedit. La mare... la veig encara a la cuina, d'esquena, amb els cabells recollits en un monyo desfet, movent la cullera de fusta amb una desgana que ja era un presagi. Ella ja estava cremada per dins molt abans que jo encengués el primer llumí.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

La Megera, en canvi, és l'estrèpit; té les mans tacades d'una ràbia groguenca, l'enveja visceral d'aquells que encara poden caminar sota la llum crua del migdia sense sentir que el passat els mossega els talons. Riu quan recordo aquells moments, una rialla que sona com el fregament de dues pedres fogueres, i em llança a la cara la imatge de la pols acumulada als racons, el símbol d'una decadència que jo, en la meua supèrbia infantil, vaig creure que podia purificar amb el foc. I la Tisífone... ella és el buit. Ella no gasta saliva. Ella només llastra el pas dels segons amb una mirada de marbre, un judici final que es renova a cada batec del meu cor exhaust.

Avui el març es presenta amb les urpes esmolades. La tramuntana baixa de les carenes de les Gavarres amb una fúria telúrica, un xiulet que sembla voler arrencar les pedres mil·lenàries del castell i escampar-les com si fossin daus de joguina. He hagut de sortir. La casa se m'ha fet petita, les parets suen un salnitre que fa gust de retret, i el sostre m'oprimeix el pit com una llosa sepulcral.

Camino pel carrer de la Llibertat, però el nom em ressona com una escopinada a la cara. Les poques ànimes que encara volten, recollint les cadires de les terrasses o tancant els porticons contra el vent, em miren amb aquella distància higiènica que el poble reserva als qui porten la ferida oberta i a la vista. Soc el boig oficial, l'home que transporta un cicló sota la pell i una legió de fantasmes a la gola. La vila sembla una maqueta abandonada per un déu capritxós. La tramuntana no bufa, colpeja; és una mà gegantina que pentina les teulades i fa xisclar els rètols de les botigues amb un llastre metàl·lic que em tortura els sentits.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

Cada ràfega aixeca brossa i records que ningú vol recollir. M'aturo un segon davant les portalades de la plaça de la Llibertat, on les ombres semblen més denses, més líquides. Aquí, el temps s'ha aturat en una mena de penombra medieval on el meu propi reflex a les vitrines brutes em torna una imatge desfigurada, com si la realitat mateixa estigués perdent la seva estructura, desfent-se en píxels de cendra i vent.

—Bon vespre, Marc —diu l'Esteve, mentre fa girar la clau de la llibreria amb un gest mecànic.

No goso respondre. No puc permetre'm el luxe de la cortesia. Si obro la boca, l'Allecto saltarà com una hiena i li vomitarà totes les veritats tòxiques que ell ha passat anys enterrant sota muntanyes de novel·les barates. Premo les dents fins a sentir el gust ferrós del calci que es mol. La fúria és un magma líquid, una lava que em puja per l'esòfag i em crema la llengua. Accelerar el pas és l'únic simulacre de control. Els meus passos sobre els còdols de la plaça rítmicament salvatges: Un, dos. Un, dos. Fuig, Marc. Fuig, que les goges de la mort ja et tenen el peu agafat.

Però, com s'escapa un d'un perseguidor que s'alimenta del seu propi oxigen? Deixo enrere la llibreria i m'endinso cap al carrer de la Torre. Les pedres em parlen amb un llenguatge de líquens i d'humitat. Llagostera es plega sobre si mateixa, un laberint de carrerons on cada cantonada és una emboscada per a la memòria. Passo per davant del Casino, on les llums esmorteïdes dibuixen siluetes de vells que juguen a cartes, movent les mans amb una lentitud que

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

m'enveja. Ells tenen un lloc al món; jo soc un naufrag sobre el paviment. Sento el batec de la vila sota els meus peus, un pols tel·lúric que es barreja amb el meu propi tremolor. La fúria ja no és només un corrent intern, és una vibració que sacseja els vidres de les finestres que deixo enrere. M'imagino les converses a l'altre costat dels murs: "Ja passa el Marc", deuran dir, amb una ganyota de commiseració. No saben que per cada pas que faig, les meves Fúries en fan tres, ballant una dansa macabra al voltant de la meva ombra.

M'aturo en sec davant la portalada granítica de l'església. El rellotge de la torre, implacable, escup les hores i cada batallada és un cop de mall que m'enfonsa el crani cap endins. És aquí, sota el pes d'aquest silenci sagrat i polsós, on el trauma recupera la seva forma física. Tanco les parpelles i la foscor es torna vermella. Un vermell d'una puresa obscena. Puc sentir l'olor. Aquella aroma dolça i espessa de la cera que es fon barrejada amb la pudor acre de la llana cremada.

Tenia sis anys. Sis anys d'una innocència que es va volatilitzar en un segon d'encantament malèfic. Aquella tarda, el sol entrava per la finestra amb una mandra de final d'estiu i el llumí era petit, gairebé insignificant entre els meus dits, però contenia el poder d'un déu. Quan la flama va tocar la punta de la cortina de vellut, el temps es va dilatar; vaig veure com el teixit es caragolava, com si fos una pell viva que es resistia al seu destí, per acabar cedint en un esclat de guspies daurades. El fum va començar a dibuixar arabescs al sostre, una calligrafia negra que anunciava el final de la meva infantesa. Recordo el so: no era un rugit, era un xiuxiueig constant, el cruixit de la fusta seca alimentant una bèstia que jo havia invocat.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

L'escala, el nostre únic camí de retorn, es va convertir en una cascada de foc invertida. Jo era allà, al replà, amb la calor besant-me les galtes, sentint com l'olor de la cera de les espelmes de l'aparador es barrejava amb la pudor de la catifa que es desfeia en un quitrà pudent. Encara puc notar el calfred d'aquella escalfor que no cremava, que abraçava. El so de la fusta esclatant era una simfonia de violins trencats que m'omplia el pit d'una eufòria prohibida. Va ser l'única vegada a la vida que em vaig sentir realment poderós, mentre el món que coneixia s'esfumava en una boira de calitja vermella. La guspira va ser meva. El foc va ser meu. I el silenci que va venir després... el silenci va ser la meva tomba.

—No vas ser tu, era el destí —xiuxiueja una veu interna, covarda, que busca el consol de l'autoengany.

—Vas ser tu, Marc. Ets el foc i ets la cendra —clamen elles, les Fúries, en una polifonia perfecta que m'esquerda l'ànima.

Torno cap a la masia desfent el camí com un animal ferit. Els pulmons em xiulen, l'aire fred m'entra com agulles de gel fins al fons dels bronquis. Passo vora la riera i el murmuri de l'aigua m'arriba transformat en el plor ofegat d'aquella nena que no va tenir temps de ser dona. L'Eurídice de la meva sang. La meva germana, que es va quedar atrapada a la planta de dalt mentre jo baixava les escales de dos en dos, posseït per un instint de supervivència que encara avui em fa fàstic. Entro a casa i tanco el baldó amb un cop sec, un so de guillotina que no serveix de res. Les fúries no es queden mai fora; elles són el material del qual estan fets els meus somnis.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

Pujo les escales, cada graó és una muntanya. Arribo al bany, on el fluorescent parpelleja amb una fressa malalta. Em miro al mirall i no reconec el naufrag que m'hi torna l'esguard. Soc un home de quaranta anys amb una arquitectura facial que s'ha anat ensorrant sota el pes de mil nits de vigília. Les ulleres són fosses comunes de somnis. I darrere meu, en el plec ombrívol de la cortina de la dutxa, sento el frec d'una túnica.

Aquell zumzeig de la llum es converteix de cop en un eixam de vespes metàl·liques que m'assetgen el cervell. El bany, amb les seves rajoles blanques i asèptiques, em sembla ara una cambra de tortura on la llum crua no deixa espai per a la mentida. L'aire s'ha tornat espès, oliós, carregat de l'electricitat estàtica de la bogeria. Em palpo la cara, buscant els límits de la meva pròpia pell, però només trobo una superfície porosa que s'esquerda. La mà d'ella, d'aquella ombra que anomeno Tisífone, em frega l'espatlla. Està gelada. És el fred del marbre de la tomba que no vaig voler visitar. Ja no és una al·lucinació; és la presència física de tot el que he callat, una massa crítica de penediment que està a punt de fer ignició.

Em quedo immòbil davant del mirall, amb les mans recolzades a la pica, sentint la vibració del fluorescent que em travessa els dits. L'aigua que goteja de l'aixeta marca un compàs de clepsidra, un compte enrere cap al col·lapse. En el reflex, veig com els meus ulls es tornen estranys, com si les Fúries m'haguessin buidat les conques per omplir-les de nit. Tisífone és allà, rutilant en la penombra del passadís que es reflecteix darrere meu. Puc sentir la seva respiració: no fa olor d'aire, fa olor de terra molla, de fossa oberta. Em pregunto quants homes s'hauran trobat en aquesta mateixa tessitura, atrapats

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

en un bany de rajoles blanques, intentant desxifrar si el monstre és al vidre o a la retina. La meva cara sembla una màscara de cera que s'està fonent; els plecs de la pell són rius de lava solidificada. La bogeria no és un crit, és aquesta lucidesa extrema que em permet veure cada cèl·lula de la meva pròpia derrota.

—Prou! —el crit m'esgarrapa la laringe i sona com el trencament d'una glacera—. Sortiu de sota la meva pell!

Agafó el pot del sabó, pesant, de ceràmica freda, i el llanço contra el mirall amb tota la força del meu odi. L'impacte és catàrtic. El vidre es fractura amb un gemec cristal·lí, esmicolant-se en tres grans fragments que queden miraculosament subjectes pel marc de fusta, com si el destí volgués que acabés la feina. M'hi acosto, sentint la suor freda que em corre per l'esquena. Una petita ferida al canell m'indica que un tros de vidre m'ha besat en passar. Una gota de sang, densa i d'un carmí insultant, cau sobre el marbre blanc del lavabo. La miro baixar: sembla una llàgrima de Déu.

I llavors, la revelació m'atrapa com un llamp.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

En el primer fragment de mirall, a l'esquerra, no hi ha l'Atlecto. No hi ha cap deessa grega amb serps als cabells. Hi ha un nen de sis anys, amb les galtes ennegrides pel sutge i els ulls dilatats per una visió que cap infant hauria de sostenir. És el nen que va sortir corrents de la casa en flames mentre el món s'ensorrava a la seva esquena. És el meu Retret, viu i bategant.

En el segon fragment, al centre, no hi ha la Megera. Hi ha un adolescent amb l'esquena encorbada, aïllat en un banc del parc sota la pluja, mirant com la resta dels joves s'estimen i riuen mentre ell es podreix en una culpa sense nom. És el jove que va jurar que el fred seria la seva única companyia per no tornar a sentir mai més la calor del foc. És el meu Penediment, fet de gel.

En el tercer fragment, a la dreta, no hi ha la Tisífone. Hi ha el Marc d'avui. L'home que s'ha passat mitja vida bastint una mitologia de monstres externs per no haver d'enfrontar-se a la veritat nua: que jo soc el meu propi botxí. Que jo soc el jutge, el jurat i el presoner. Que les fúries han estat el meu escut per no acceptar que la meva existència és un incendi que mai es va arribar a apagar del tot.

Les deesses s'han esvaït, dissoltes en la llum crua del fluorescent com el fum que s'escapa per una escletxa. El soroll blanc que durant dècades ha martellejat el revers del meu crani ha callat de cop, deixant pas a una buidor absoluta, una absència de so tan vasta que gairebé fa mal. M'assec a terra, amb l'esquena recolzada contra el fred de les rajoles, entre la runa de

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

vidre que brilla amb una espurna cruel, com diamants barats escampats en un escenari de guerra. La sang del braç, calenta i espessa, dibuixa un alfabet estrany sobre el mosaic, una cal·ligrafia de vius que l'oblit encara no ha pogut esborrar.

A fora, la tramuntana sembla haver perdut la veu, retirant-se cap a les carenes de les Gavarres amb un darrer sospir de bèstia vençuda. El silenci de Llagostera ja no em fa por; ja no és aquell buit amenaçador que m'obligava a mirar sota el llit. És un silenci de cendra, i la cendra és l'únic estat de la matèria que ha arribat a la seva veritat última: ja no pot ser destruïda perquè ja ho ha perdut tot.

Em miro les mans, tacades d'un vermell que ja no crema, un carmí que ara em sembla tan estrany com el color d'una posta de sol en un món desconegut. Durant trenta anys he viscut en un incendi perpetu, alimentant les flames amb la por i el secret, creient que les Fúries em perseguien des de l'Olimp quan, en realitat, jo mateix les acollia cada nit, els parava taula i els cedia el meu llit per no haver de sentir la solitud absoluta del supervivent. M'era més fàcil ser un home perseguit per deesses terribles que no pas un home sol amb la seva pròpia negligència.

Ara, amb el mirall trencat, la màscara s'ha desfet i els fragments de vidre escampats per terra són les runes d'un temple que ja no necessito. No soc un

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Josep M.Codina, María José Ramírez, Sara Sánchez, Maria Tomàs i Begoña Álvarez

heroi de tragèdia grega, ni el protagonista d'una èpica del dolor; soc només un home de quaranta anys, cansat i trencat, que per fi s'ha quedat sense excuses on amagar-se. M'adono que el perdó no és una fita a la qual s'arriba, sinó una renúncia: la renúncia a voler canviar el que ja ha estat devorat pel foc.

Sento el batec del meu cor, lent i pesant, marcant un temps nou que ja no necessita el ritme binari del pànic. És un compàs net, sense els ecos del passat que el distorsionaven. La llum del bany, abans una eina de tortura, comença a semblar-me l'albada d'un món buit, però per fi real. Un món on les coses són el que són: una pica de porcellana, una gota de sang, un home que respira.

Aplego la fredor de les rajoles amb els palmells, buscant el contacte amb la matèria inerta. Ja no necessito la calor. He viscut massa temps a l'infern per témer l'absència de foc.

Tanco els ulls i, per primera vegada en trenta anys, l'incendi s'ha apagat del tot. No queda ni una brasa de culpa, ni un record que cremi com una brasa sota la pell. Ara només queda el fred, un fred glacial i pur que se m'installa als ossos com una benedicció de marbre, una mort dolça de tot el que em feia patir. Aquest fred és la meva nova pell, una cuirassa feta d'hivern que em protegirà per sempre de les guspies. I el fred, al cap i a la fi, és l'única mena de pau que em puc permetre: la pau dels qui han entès que la redempció és, simplement, deixar de cremar. Soc cendra, soc silenci, i en aquesta nuesa absoluta, per fi, soc lliure.

El jurat del concurs ha estat format per Begoña Álvarez, Mita Casanovas, Mar Vivó, Olga Pascual i Mariona Puigbaldoyra.

CATEGORIA A
1r i 2n de primària

AUTORA
Maria Elena Ruz Da Silva

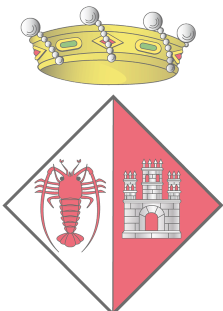
CATEGORIA B
3r i 4t de primària

AUTORA
Fàtima Charty

CATEGORIA C
5è i 6è de primària

AUTORA
Dania Abakkali

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA